Pikka mööda pime kaub;
Hoia oma hoolega,
Räägi walet uulega,
Õnn sull tuleb tuulega!

Nüüd sai neiu wäga nukraks, istus kiwi pääle maha ja kattis oma palgeid mõlema kätega. Ta ei saanudgi weel üles tousta, kui korraga kolmas lind oma häält tostis ja ütles:

Siin sull kinni sulgugu,
Keel sull kinni kuiwagu,
Wõit ka sinu poole jäägu,
Taewa taat sull abiks olgu!

Nüüd mõistis neiu, et temale üks suur kimbatus juhtub ja pidas kolme linnu laulud meeles. Wiimaks tousis ta üles ja hakas oma teed edasiminema. Ikkitselt nägi ta oma ees imelikku tule walgust; kui ta kartlikult umber waatas, siis leidis ta ära, et ta kesét metsa

suure kuuse juure oli jõudnud. Kuusk oli aga kõiksugu kalli ilu-ehtedega ehitatud, mida tüdruk hirmu pärast aega ei saanud waadata. Praegu taktis ta säält ruituste eemale minna, kui ta äkiselt oma selja taga kõlinat kuulis, mis pääle tüdruk tagasi waatas. Nagu kogemata ilnuis üks hall mees tema ette ja küsis: Kas sina tahad mu soowi täita? Kui seda teed, siis juhatan sind koju. Kumba sa tahad mulle lubada, kas wana lamba (tüdruku ema) wõi kirju kana (weike sõsar)? Tüdruk ei saanud sõnagi wastata. Wana lausus ruttu: Mis sa wiiwitad? ütle ruttu!. Tüdrukul tuliwad linnu sõnad meele, et suu kästi kinni pidada, sellepärast ei lausunud ta sõnagi. Wana pääleajamise pärast ütles ta wiimaks: Aega ikka on, ma ei saa